

CSURGAY JUDIT
NE KÉRDEZDI

CSURGAY JUDIT

NE KÉRDEZD!

VERSEK

2020

ISBN 978-615-81911-4-2

TARTALOM

NE KÉRDEZD!.....	4
GYERE, KISFIAM!	5
NÉLKÜLED.....	7
KARANTÉN	8
FOHÁSZ	9
GYÓGYÍR	10
KIVERT KUTYÁK.....	11
ÚTELÁGAZÁS	12
IGAZSÁGOT MINDENKINEK!.....	13
MINEK IS ÉL AZ ILYEN!.....	14
NE HIGGYÉTEK!.....	15
MENJETEK INNEN!	16
NE FÉLJ, HAZÁM!.....	17
LEHETTÉL VOLNA.....	18
VAK BAK VAGY!	19
HA ŐSZINTE LETTÉL VOLNA.....	20
HA FELÉM JÖNNÉL.....	21
MÁSÉ AZ MÁR, BARÁTOM!	22
ÉRTED SZÜLETTEM.....	23
SZERELEM... ..	24
A SZERZŐ.....	25

NE KÉRDEZD!

Ne kérdezd, hogy ki vagyok,
honnan jövök, mit akarok,
a világról mit gondolok.

Ne kérdezd, hogy hol jártam,
mikor, kivel mit láttam,
éveken át mire vártam.

Ne kérdezd, hogy ki bántott,
ellenem tört miért rántott,
vesztemre ő miért vágyott.

Ne kérdezd, őseim kik voltak,
hányan, s miért harcoltak,
mikor, kivel találkoztak.

Voltam, aki voltam.
Vagyok, aki vagyok,
leszek, aki leszek.
Büszke, bátor,
szabad, igaz,
megtörhetetlen,
tiszta,
becsületos.

GYERE, KISFIAM!

Óriás-csöpp voltál, mikor azon a gyönyörű napsütötte őszi vasárnapon
valószerűtlenül mély, erős férfihangon felsírtál, vérben úszva világra jöttél.
Testemből, ki szerelmes szeretet megtestesülésével lettél, növekedtél,
nagy utunk közös kínkeservét, fájdalmas-édes szenvedését leküzdve megszülettél.
Éveket vártam rád, s hozzá kilenc színes, tarka hosszú különös hónapot,
mire jött a perc, mely végre karon fogott, s pokoli szenvedés után reszkető,
friss anyai kezembe téged odaadott.

Magamhoz öleltelek, s te többé nem sírtál. Ez volt a varázsos pillanat,
véreimből lett véreddel örök szövetségünk, mikor megkötöttetett.
Erős parányi kezeddél szorítottad az ujjamat, s először rám mosolyogtál,
bennem bízta, és soha nem csalódtál.

Folytak percek, órák, napok, hetek, hónapok, s én egyre csak féltettelek,
óvtalak, etettelek, itattalak, határtalan szeretettel járni, beszélni, zenélni,
élni, élet összes törvényét s titkát megfejteni tanítottalak.
Játék volt az élet, s te szépen felcseperedtél, óvodába, iskolába mentél,
s hozzám haza már egyedül jöttél.

Rohantak az évek, karácsonyok, húsvétek, vakációk, szépek,
s szaporodott a kinőtt ruhák, cipők, játékok halmaza,
s a születésnapjaid tarka tortáidon a marcipán rózsákkal együtt a fénylő gyertyák száma.

Én nagyfiam, ki vérem vagy, s örökre az is maradsz, ki testemből lettél,
testemmel tápláltalak, kinek életet én adtam, s életem érted odaadnám,
mert létem legfőbb értelme te vagy!
Hiába izmosodsz, nősz, magasodsz fölém, nekem te mindig a kisfiam maradsz.
Jöttél, nőttél, győztél, s gyermekből férfivé értél, közös fészkünkben kirepültél,
önjárom lettél.

Élet törvénye ez, szigorú, kemény, anyai szívnek fájó,
de beletörődik minden földi halandó.
A golya is kirepül fészkéből, felnőtt fiú is új életet választ, s az öregedő
magára marad, vérét távolból segíti, terelgeti, figyelgeti csak.
Közös ebédek, kirándulások, nyaralások íze idővel emlék marad,
téged új távlat, új otthon, új cél vár, hozzám haza látogatóba jössz már csak.
Tanulsz, küzdesz, rohansz, sikereidről, gondjaidról telefonon hallok majd,
de titkon mindig várlak.

Szobáimat képeiddel telerakom, s elhitetem magammal,
hogy mindig, most is velem vagy.
Nézem a régi fotót, az Eiffel tornyosat, hármásban Párizsban,
te meg én, s akkor még együtt, apáddal.
Utolsó közös nyaralásunk ködös körvonalai elmosódnak, halványulnak,
de bennem örökre megmaradnak.

Az illékony pillanat tárgyasulása tenyérszerű képen,
melyet lélekben is bekereteztem,
mert oly fontos, oly drága nekem.

Nézem az Eiffel tornyon az évszámot: kétezer.
Igen, azóta épp húsz esztendő telt el.
S lám, eljött a Nagy Nap, melyen diplomádat derűvel kezdedhez kaptad,
s én, büszke szülő, sóhajtván nagy levegőt veszek,
kincsedet könnyezve kezembe veszem,
kiválóságodat, tudásodat elégedetten elismerem,
dicsérem, veled ünneplem.

Hív az élet, a nagybetűs, kisfiam,
ki küzdelmes utat járva be talpraesett tudós lettél.
Törvény, hogy távolodj tőlem, s egy másik, a saját világod felé közeledjél.
Tudd, örökre szeretlek szívem minden melegével, közös vérünk lüktetésével.
Nem tolakodva, távolból figyellek, kísérlek, naponta imádkozom érted,
s csöndben remélek, látogatóba legalább egyre csak haza várlak téged,
ki csöppségből érett felnőtté, óriássá, országépítővé lettél,
s rohansz, hogy álmaidat, vágyaidat, világodat, önmagadat megvalósítsad.

Anyád lassan lassul, töpörödik, ráncosodik majd, összemegy, gyengül, mert az élet rendje ez.
Te gyorsulsz, szárnyalsz, virulsz, erőd teljében kiteljesedsz, mert az élet rendje ez.
Te jössz, s én idővel majd elhervadok, elmegyek, mert az élet rendje ez.
De bennem élsz, s én benned élek, a stafétabotot átadom neked,
kihez a jövő majd új fészket, új családot rendel,
mert a bolygó évezredes törvénye,
anya és fia sorsa ez.

NÉLKÜLED

Karácsony közeleg, s én lázas lázadó szívvel
hozzád, ki itt hagytál, a temetőbe megyek.
Szeretet ünnepe nélküled soha nem lehet.
Zötyögök feléd buszon, vánszorgó vonaton
vörös rózsáimmal, mindet neked szánom.
Vonat ablakán a suhanó fákat bámulom,
temetőben a veled való találkozást várom.
Sűrűn hull a hó, odakint tombol a zimankó.
Fák ágaiba, hópelyhekbe belelátlak téged,
őszülő hajad, kedves arcod, csodalényedet,
de torkom elszorul, rózsacsokromra nézek,
nem bírom elhinni, hogy Isten elvett téged.
Végállomás, kiszállás, hozzád megérkeztem.
Gyalogolok fagyban, hóban, ólomsúly szívvel.
Ránézek a régi házra, hol felneveltél engem,
utam itt visz, egyre csak könnyeimet nyelem.
Kis patak, csöpp híd, felette feléd megyek,
jégen csúszkálók homályos, síró szemmel.
Üres temető havas bejárata búsan int felém,
még mindig nem hiszem, hogy te elmentél.
Sírod előtt állok, már semmit sem látok,
gyertyákat gyújtok, s némán felkiáltok,
de senki sem felel, a fagyott rózsák sem.
Sírhantodra ráborulok, hóban térdelek,
az idő megállt, órákig a feliratot nézem.
Zokogva rázkódok a temetőben érted.
Boldog karácsonyt, tuttogom sírva neked.

KARANTÉN

Ember, ki negyvenfokos lázban égve félholtan fekszel,
vírusfertőzés fájdalma gyötör, gyulladt tüdővel lélegzel,
kórházi karantén kínjaid otthona, hol szúrnak, mérnek,
félájultan halál torkából doktorok visszahozni remélnek,
de jaj, ellenszer nincsen, jövődért saját tested küzd meg,
orvos tétován tapogatózik, vakon gyógyít, tünetet kezel,
várva csodát, csüngő csöveken próbapirula folyik eredbe,
riasztó, rideg üvegfalak között a halál suhan el melletted,
s mint úrbéli tájban, szkafanderben néznek szembe veled,
segíteni akarnak, kísérleteznek, tesztelnek, rád figyelnek!

Tudd, mind imádkozunk érted! Mi mind veled vagyunk!

FOHÁSZ

Buján tombol a nyár, mintha semmi sem történt volna,
noha Kína vad vírusa a világot fenekestül felforgatta,
milliók halálát, kegyetlen kínját, szenvedését okozta,
földrészek, országok, városok, falvak határzárát hozta.
Bezártak a gyárok, csak élelmiszerboltok voltak nyitva,
óvodák, iskolák, terek és utcák mind üresen tátongtak,
fél éven át vírustól betegek ezrei naponta meghaltak.
Szájmaszkban, kesztyűben emberek némán járkáltak,
néptelen utakról sietve haza rohantak, bezárkóztak.
Megállt a világ, vegetál, csordogál az élet, minden odalett.
Többé semmi sem a régi, a vírus életet, éveket lopott,
álmok, tervek, munkahelyek veszték, minden megkopott.

Buján tombol a nyár, mintha semmi sem történt volna,
világjárvány, gazdaságok csődje, mintha nem lett volna.
Üresek a strandok, fagylaltot is szájmaszkban vesznek,
némák a játszóterek, a csöppek nem értik, miért van ez.
Lassan újra nyitják a határokat, hivatalokat, tereket,
gyárat, építkezéseket, és felszállnak a repülőgépek.
De mindenki fél, fertőzéstől retteg, igen, Isten átka ez.
Hosszú a lista, melyben veszteségekről számot vetnek,
szerte világban milliók, kik mind munkanélküliek lettek.
Alázva vergődnek, vesződnek, életet előlről kezdenek.

Buján tombol a nyár, mintha semmi sem történt volna,
világjárvány, gazdaságok csődje, mintha nem lett volna.
Hétágra süt a nap, rekkenő hőségben gazdák aratnak,
duzzad a kalász, érik a gyümölcs, a madarak dalolnak,
de most semmi sem a régi, soha nem is lesz már az.
A vírus láthatatlanul terjed, burjánzik, köztünk marad,
öl, gyilkol, pusztít, hiába küzd tudósok tömérdek hada,
Kína kegyetlen kórja a világot vadul, végleg felforgatta.
Isten, ne sújts mindent a porba! Segíts minket a bajban!

GYÓGYÍR

Fiú, ki apád sírja fölött toporogsz, temető sötétjében állsz,
megtört szívvel zokogsz, de vigaszt sehol nem találsz,
kínok kínjával, széttört lélekkel gyötrődsz, sírsz, szenvedsz,
gyógyírt sajgó sebedre hiába keresel, még sehol nem lelsz,
s lázadsz, mert mélyütéssel sújt, pofoz, cibál, leckéztet az élet,
állj talpra, menj tovább! Könnyezz, emlékezz, de ne add fel!

Lány, ki öszöreg szülőd halálos ágya fölött kezeid tördelve remegsz,
nézed reszketve a ráncos, erőtlen, megfáradt mozdulatlan testet,
csüngő csövet, kórházi műszereket, búcsút könnyítő gyógyszereket,
s tán betegednél is kegyetlenebb kinnal bús belsődben szenvedsz,
gyógyírt sajgó sebedre hiába keresel, még sehol nem lelsz,
s lázadsz, mert mélyütéssel sújt, pofoz, cibál, leckéztet az élet,
állj talpra, menj tovább! Könnyezz, emlékezz, de ne add fel!

Te, ki élet tortájából szeletet nem kaptál, vagy azt elveszítetted,
már nincs munkád, se pénzed, nincs hajlékod, fejed fölé fedeled,
hó, eső áztat, szél tépáz, utcán, aluljáróban koldulsz, élsz, éhezel,
gyógyírt sajgó sebedre hiába keresel, még sehol nem lelsz,
s lázadsz, mert mélyütéssel sújt, pofoz, cibál, leckéztet az élet,
állj talpra, menj tovább! Könnyezz, emlékezz, de ne add fel!

Te, kitől társad válik, asztalt, ágyat, családi köteléket fűrészel szét,
eldobott cigarettavég, magányos, megunt, felültetett fél lettél,
ki otthont, házat, feleséget, gyermeket, életértelmet vesztettél,
gyógyírt sajgó sebedre hiába keresel, még sehol sem lelsz,
s lázadsz, mert mélyütéssel sújt, pofoz, cibál, leckéztet az élet,
állj talpra, menj tovább! Könnyezz, emlékezz, de ne add fel!

Ember az embertelenségben, kit aljas betörők bűnnel raboltak meg,
verítékkal, élted munkájával teremtetett értéket, pénzt tőled elvettek,
megloptak, megaláztak, megütöttek, törtek, zúztak, és kisemmiztek,
gyógyírt sajgó sebedre hiába keresel, még sehol nem lelsz,
s lázadsz, mert mélyütéssel sújt, pofoz, cibál, leckéztet az élet,
állj talpra, menj tovább! Könnyezz, emlékezz, de ne add fel!

Szerencsétlen, kit úttesten gázoltak el, ájultan a véredben fekszel,
magatehetetlenül segítségre, mentésre vársz tört lábbal, kezekkel,
s halál torkában lebegve lepereg előtted életed összes eseménye,
kínok kínjával széttört lélekkel gyötrődsz, szenvedsz, létért küzdesz,
gyógyírt sajgó sebedre hiába keresel, még sehol sem lelsz,
s lázadsz, mert mélyütéssel sújt, pofoz, cibál, leckéztet az élet,
küzdj, harcolj, mert ez a sorsod! Könnyezz, emlékezz, de ne add fel!
Sohasem.

KIVERT KUTYÁK

Nézd a kivert kutyák csúf menhelyét,
száznál több szűkös, rácsos ketrecét!

Szabadságtól,

gazdájától

megfosztva

nyüszít, csahol, vonyít ezer kutya.

Mind vegetál, kínlódik, sír, szenved,
nem érti, miért lett hirtelen felesleges.

Megunt játékszer, kit utcára hajítottak,
cserbenhagytak, elárultak, eldobtak.

Méla bútól

nem iszik, nem eszik,

börtön magányában

inkább elfekszik,

hontalanok halmazába,

halálra vágyik.

Rakoncátlan csöpp kölyök, ki bútort, cipőt rágtál,
párnát téptél, szőnyeget cibáltál, lám, ide jutottál.

Csak játszottál, de kárt okoztál, erre nem számítottál.

Hiába futnál, hemperegnél, rácsos doboz foglya lettél.

Ember! Mit tettél?

Idős beteg, egykor harcos, gyenge félvak,

ki gyógyításra szorulsz, így már csak nyűg vagy,

felállni, járni alig bírsz, hát kidobtak,

lelked-tested fájdalmas kínja hatalmas.

Ember, te egykor kutyára rászorultál.

Kocka fordult, most ő kiszolgáltatott neked.

Mondd, hogy tehetnél ilyet? Nézd őket!

Szégyenkezz!

ÚTELÁGAZÁS

Te, ki lábad alól talajt vesztettél,
hazát, házat, munkát, társat cserélnél,
utadról, mert eltérítettek, letértél,
úgy érzed, mindent vesztettél, összetörtél,
kétségbeestél, régi helyett mást szeretnél,
mert ez kényszer, de az újra rá nem lertél,
útelágazáshoz érkezted. De merre menjél?

Élet dzsungelében magányosan eltévedtél,
magadra hagytak, nem tudod, mitévő legyél,
éjt nappallá téve vívódsz, új irányt keresnél,
s ha találnál, arra menni mégsem mernél,
mert hited, önbizalmad, erőd elvették,
ne engedd, hogy az életedet tönkretegyék!
Sebzett vaddá, kimerült pillangóvá lettél,
ki verdes, kapkod, támad, véd és fél.

Hidd, hogy iránytűt kapsz, jön segítség,
valahol valaki kezét nyújtja majd feléd.
Állj talpra, indulj az útra! Menj! Ne félj!

IGAZSÁGOT MINDENKINEK!

Igazságot mindenkinek, emberek!

Rendőrk, ügyész, bíró, végrehajtó, ne tévedj!

Bűnös helyett az áldozatot véd meg!

Ártatlant ármánnyal sározóktól,

ravasz bűnözőktől, cseltől, csapdától,

kéz kezét mos pénzen vett korrupraktól.

Igazságot mindenkinek, emberek!

Tanár, ki diákot feleltetsz, vizsgáztatsz,

ki előtted most tudásáról számot ad,

ne légy elfogult, ne csapd be önmagad!

Ember légy, igazságot tégy, ne tévedj!

Tanítványon sebet ne ejts, ne alázd meg!

Igazságot mindenkinek, emberek!

Válótársak, anyák, apák, testvérek,

kicsi és nagy utódok, gyermekek,

őszinték legyetek, ne hibázzatok!

Megtévesztők és megtévesztettek,

munkások és munkáltatók,

főnökök és beosztottak,

versenybírák, zsűritagok,

futball meccsen bíraskodók,

elhamarkodottan ne ítéld meg!

Emberr meg ne bélyegezzetek,

igaztalan sebet ne ejtsetek!

Igazságot mindenkinek, emberek!

MINEK IS ÉL AZ ILYEN!

Gyűlöletre születél!
El miért nem vetéltél?
Sátán a te Istened,
gonosz a te összejted.

Rossz vér folyik erebben,
kőszív van a kebledben.
Lelked lyukas kis szita,
összes szavad parittyá.

Nyelved mindig bajt kavár,
kezed eljár túl hamar.
Víz helyett te vért iszol,
csizmáiddal csak tiprol.

Nem érted az életet,
nem érzed az ízeket,
nem látod a színeket.
Nem hallod a szavakat,
irigységed vad panasza.

Bokrot, nyulat kiugratsz,
csacska csapdát állítasz.
Magad esel vermedbe,
bosszulástól fetrengve.

Gyűlölöd a világot,
taposod a virágot.

Vihart aratsz, szelet vetsz,
kígyómarást ebédelsz.

Szívod a sok oxigént,
imádod a sötét fényt.

Gondolatod, hogyha van,
háborút szít, azonnal.

Minden hidat felégetsz,
semmit sem remélhetsz.

Adni nem tudsz, csak veszel,
mindig mindent, el, és el.

Mondd, minek él az ilyen?

NE HIGGYÉTEK!

Közeli kertekben őrzöngve, visongva lázadó, tomboló,
eszéls rémek, hangoskodó, ti nem Buda urai vagytok!
Önkívületben táhón tájtékozó, romboló randalírozó,
önző szörnyeteg, élettér kisajátító, zaklató pusztító,
kik csúfos vereségbe, bukásba beletörödni nem bírtok,
bosszúból éjjel-nappal kerti politikai partikat tartotok!
Ne higgyétek, hogy tiétek ez az ország, s a hatalom!

Gyűlölködő lármás zsvajozó, hóbörgő ármánykodó,
cseles csendháborító, csacska, rémes rendbontó,
alkotmány, jog, szabály, törvény alól kibújni próbáló,
kora hajnaltól késő estig országot, hazát káromoló,
csöpp gyermeket, serdülőt folyvást haza ellen uszító,
ti nem Buda urai, hanem a haza szégyenei vagytok!
Ne higgyétek, hogy tiétek ez az ország, s a hatalom!

MENJETEK INNEN!

Hőbörögve hömpölygő, henyélő harcos életművészek,
politikai kalandorok, tengődve támadó lázas lázadók,
hidakat, tereket támadó siránkozók, sátáni rombolók!
Menjetek innen! Elég volt! Ti nem vagytok magyarok!

Sekélyes semmittevésben tudatlanul tocsogók, szájhősök,
randalírozó rongálók, bérencek, uszítók, vad vádaskodók,
plakátragasztó pfujjogók, felbujtók, hordás huligánkodók!
Menjetek mind innen! Elég volt! Ti nem vagytok magyarok!

Magatokat haza, s világ előtt árulók, alattomban alázók,
szülőföld ellen folyvást gyalázkodó gyáva ármánykodók,
pusmogók, véres szájú viperafészkek, aljasan áskálódók!
Menjetek el innen! Elég volt! Ti nem vagytok magyarok!

Bűnakrobaták, örök elégedetlen balga bukottak, sárdobálók,
idegenekkel bőszen szövetkezők, bajt, mint rántást kavarók,
országhatárt ellenségnek nyitók, terroristát és bűnt imádók!
Menjetek mind innen! Elég volt! Ti nem vagytok magyarok!

NE FÉLJ, HAZÁM!

Szegény Magyarország, kinek ősi dicső múltját,
régi fényét, diadalát belharokban bukott bosszulók
Brüsszelből bombázzák, erejét árulók bentől tiporják!
Ékessége, kagylógyöngye világnak, Európának,
csonka csupasz torz területtel, tőled elrabolt véreiddel,
zsugorított anyaország! Fájdalmas szív! Mit ki nem bírta!
Török, tatár, Bécs, Trianon mind hiába volt,
idegen kard, ágyú, bomba mind hiába szólt.
Isten neked erőt és hitet adott, irányt mutatott.
De lám, az örök békétlenek, hóbörgők, gyenge széthúzó,
házát játszóternek képzelő zsarnokok, akarnokok,
szülőföld határát betolakodóknak nyitni próbálók,
törnek, zúznak, randalíroznak, garázdálkodnak.
Ország házá sem kímélik, falait festik, rongálják.
Rendőrt vernek, őrzöngenek, tombolva köpködnek.
Soros felforgatók Isten nevét ordítva gyalázzák,
jászolát karácsonykor káromolják, rugdossák.

Szegény Magyarország, kinek ősi dicső múltját,
régi fényét, diadalát belharokban bukott bosszulók
Brüsszelből bombázzák, erejét árulók bentől tiporják!
Hová süllyedsz, népem gyarló, gyengébbik fele?
Ne tűrj, hazám! Vesd ki magadból a mocskot, a szennyet!
Azé az ország, aki épít, békét, tisztaságot, rendet terem!
Ne tűrj, hazám! Elég volt! Árulók! Takarodjatok!

LEHETTÉL VOLNA...

Lehettél volna a Napom,
vagy a Vénusz csillagom,
de neked én ezt nem hagyom.

Lehettél volna jó barát,
féltő, óvó igaz társ,
de ez az idő elmúlt már.

Lehettél volna mindenem,
kivel végig élem életem,
de neked ezt nem engedem.

VAK BAK VAGY!

Vak Bak vagy te, sőt számár,
kinek lapát már startnál jár.
Istentől szerencsét, pénzt kaptál,
mit ostoba számár, te elherdáltál.

Vak Bak vagy te, sőt számár,
kire buta bűneiért a rúd rájár.
A sors visszaveszi, mit kaptál,
nem érdemelted, bizonyítottál.

Vak Bak vagy te, sőt számár,
ki nőt, s üzletet csacska csellel csaltál,
s lám, helyesen hoppon is maradtál,
igazak világából kiebrudaltattál.

Vak Bak vagy te, sőt számár,
ki gyilkost, s szerelmet pénzen vesz,
vakon vagdalkozik, bűnre bűnt fest,
s ördögöt falra, ki érted megérkezett.

Vak Bak vagy te, sőt számár,
ki mankóval is csak buktál,
elmentél sorsod, jövőd mellett,
sárba alacsonyodtál, ott ragadtál,
bakot löttél, balga számár voltál.

HA ŐSZINTE LETTÉL VOLNA...

Ha őszinte lettél volna,
s engem kérdeztél volna,
mindenre választ kaptál volna.

De te titkon kutakodtál,
magánnyomozót fogadtál,
ki becsapott. Így jártál.

Egyenes vonalat nem szereted,
csak a csalitos görbét kedveled.
Titkaidat kifecseged,
embereid kinevetnek,
asszonyaid meggyűlölnék.
Széttöröd a kereteket,
pusztítod a képeidet,
vesztes, csak vesztesz!

Ha őszinte lettél volna,
velem szembe jöttél volna,
csodát láthattál volna,
ha ez a sok volna
nem lett volna.

HA FELÉM JÖNNÉL...

Ha felém jönnél,
melletted elmennék,
ha hozzám szólnál,
akkor én hallgatnék.

Ha futnál, én megállnék,
ha sóhajtanál, én sípolnék.
Ha letérdelnél, felállnék,
közeledből elmennék.

Ha sírnál, én nevetnék,
ha tűz volnál, én a víz lennék.
Ha virágot adnál,
el nem venném,
ha levelet hoznál,
azt is eltemetném
emlékeddel együtt,
örökre.

MÁSÉ AZ MÁR, BARÁTOM!

Erős ház ám az enyém,
hiába jössz, vén legény!

Bezártam a váramat,
lezártam a bástyákat.

Lakat van az ajtókon,
deszka minden ablakon.

Zászlómat is bevettem,
ostromra felkészültem.

Ágyúimat fényesítem,
forró szurkot készítettem.

Tűzzel-vízzel támadok,
én mindent visszaadok!

Ajtóimon sok a zár,
mindhez egy-egy kulcs is jár.

Oda neked nem adom,
másé az már, barátom!

ÉRTED SZÜLETTEM...

Érted születtem,
téged szeretni,
naptól, szélről is
óvni, védeni,
kincsem rejtegetni,
majd vele dicsekedni,
hadd lássa a világ,
mit jelent szeretni.

Neked születtem,
hogy te legyél a párom,
a mindenem,
kire éjjel-nappal várok,
ebéddel, szívvel,
meleg otthonnal,
örök, bújó,
soha nem múló
vággyal.

Arra születtem, hogy szolgáljalak téged,
halálomig melletted, veled éljek,
s kéz a kézben, együtt öregedjünk meg.

SZERELEM...

Szellők szivárványos szárnyán száguldva,
szerelem tomboló, tajtékzó tengerét kóstolva,
szeretni hozzád szegődtem én, nyomban.

Jöttél akkor, és én jöttem feléd,
beleremegtem, ahogy rám néztél.
Ájult, lila boldogsággal csak álltam,
földbe gyökerezett rögtön a lábam,
beszélni, szólni hozzád nem bírtam,
szerelem hatalmától meg nem riadtam.

Szívem hevesen kalimpált, egyre vert,
az egész világ vibrált, megfordult velem,
csodabarna két szemed vermébe estem.
Testem, mint csöpp levél, vacogott,
közben bársonyos hangod kacagott.
Éreztem a gigantikus villámcsapást,
közelséged lágyan vadító vibrálását,
szíved, s szívem szárnyas száguldását,
Isten, sors, gondviselő végtelen csapdáját,
bőröd, s bőröm borzongását,
arcod derűjét, szemeid pajkos villanását,
bársonyos szavaid boldog ígéretét,
tekinteted tetőtől talpig ígézetét,
kettőnk közt izzón született izgató szálát,
mit el már Isten sem vághat.

Szeretlek, szerelmem, szédítő szerelemmel!
Szeretem őszülő sötét hajadat,
sugárzó, csábító szempárodát.
Szeretem a szádat, a szavaidat,
nagy, meleg tenyeredet, lágy ujjaidat.
Szeretem formás testedet, finom kezeidet,
határozott járásodat, elegáns lépésedet.

Szellők szivárványos szárnyán jöttem én,
szeretni tehozzád szegődtem, ki örökre tiéd.

A SZERZŐ

CSURGAY JUDIT Pulitzer-díjas tv-riporter, író, újságíró, tanár. AZ ELTE BTK-n szerzett kitüntetéses diplomát. Az MTV „Riporter kerestetik!” vetélkedője egyik győzteseként kezdte negyedszázados televíziós pályafutását. Kötetei: Ne add fel, soha! (Riportkötet, Semic Interprint, 1995.) A first lady (Regény, Novum Pro Kiadó, 2011.) Párizs könnyei (Regény, OSZK, E-könyv, 2020.) Hozzáátok szólok! (Versek, OSZK, E-könyv, 2020.)

